

כד. השקאת סוטה.

אשה שקינא לה בעלה שלא תיתייחד עם פלוני ונתייחדה עמו משקים אותה מים המרים לבודקה אם נטמאת או לא ודבר זה זמנו ביום שנאמר בענין לשון "תורה" "או איש אֲשֶׁר תַעֲבֹר עָלָיו רוּחַ קִנְיָה וְקָנְא אֶת אִשְׁתּוֹ וְהַעֲמִיד אֶת הָאִשָּׁה לְפָנָי ה' וְעָשָׂה לָהּ הַכֹּהֵן אֶת כָּל הַתּוֹרָה הַזֹּאת" (במדבר ה' ל'), וכן נאמר לענין עשיית משפט "על פי התורה אֲשֶׁר יורוד וְעַל הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר יֵאמְרוּ לָךְ תַעֲשֶׂה לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ זְמִין וְשִׁמְאֵל" (דברים י"ז א), ויש ללמוד בגזרה שווה שכס שעשיית משפט ביום ולא בלילה כך השקאת סוטה ביום ולא בלילה.

דף כ"א**כה. עריפת עגלה.**

כשנמצא הרוג, ולא ידוע מי הרגו, זקני העיר הקרובה אליו, מביאה עגלה, ועורפים אותה בנחל איתן, וזמן העריפה ביום ולא בלילה, כי נאמר בענין לשון כפרה, כקדשים, "כֹּפֵר לְעִמְדָה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר פָּדִיתָ ה' וְאֵל תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקִרְבַּ עִמְדָה יִשְׂרָאֵל וְנִכְפַּר לָהֶם הַדָּם" (דברים כ"א ח'), והרי היא כקדשים, שזמנם ביום ולא בלילה.

כו. טהרת מצורע.

ביום שנרפא המצורע מצרעתו מתחילים את סדר טהרתו בהבאת צפרים ועץ ארז ואזוב ושני תולעת שנאמר "וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמַּטְהָר שְׁנֵי צִפְרִים חַיִּוֹת טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרָז וְשְׁנֵי תוֹלְעוֹת וְאָזוֹב" (ויקרא י"ד ד') ודבר זה זמנו ביום שנאמר בתחילת הענין "זאת תהיה תורת המְצַרֵּעַ בְּיוֹם טְהוּרָתוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן" (ויקרא י"ד ב').

כז. סידור בזיכין וסילוק בזיכין.

לדעת תנא קמא במסכת מנחות, בכל שבת כשהיו מסלקים את לחם הפנים ובזיכי הלבונה מהשלחן, היו נותנים את החדשים סמוך לישנים, באופן שכל טפח שפינו ממנו את הישנים, מיד היו מונחים בו החדשים, לקיים "וְנִתְּנָה עַל הַשֻּׁלְחָן לַחֵם פָּנִים לְפָנָי תִּמְיֵד" (שמות כ"ה ל').

אולם רבי יוסי חולק ואומר, שאפילו סילק את הישנה שחרית וסידר את החדשה ערבית, אין בכך כלום, ועדיין נתקיים הכתוב, "וְנִתְּנָה עַל הַשֻּׁלְחָן לַחֵם פָּנִים לְפָנָי תִּמְיֵד", שלא הקפיד הכתוב אלא שיעבור על השלחן לילה בלא לחם.

ואמרו, שמשנתו כדעת רבי יוסי, וזה באה לרבות בסיימה "כל דבר שמצוותו ביום כשר כל היום", שניתן לתת את החדשים כל היום, ולא דווקא סמוך לסילוק הישנים.